

El Lliure se n'ha sortit

Si el Roxy era el paradigma del futur de les sales de cinema del país: convertir-se en sucursals bancàries, el Lliure hauria pogut ser-ho de la nova tendència pel que fa a sales de teatre: convertir-se en hotels. Sortosament, no s'establirà el primer precedent jurídic de divorci abans del matrimoni: *Les Noces de Figaro*, les de Beaumarchais, el pròxim espectacle de la companyia, s'oficiaran al Lliure a partir del 8 de febrer. Les noces entre el Teatre Lliure d'una banda i la Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament de l'altra, ja s'han oficiat i amb prou marge de llibertat per a la companyia de Gràcia.

Fabià Puigserver, director del Lliure, demanva el 19 de gener 233 milions de subvenció; la Generalitat n'havia d'aportar 117 i 58 l'Ajuntament i la Diputació. Ara n'han aconseguit 161: 104 de la Generalitat, 31 de l'Ajuntament i 26 de la Diputació. Un 70% del que inicialment demanaven, però pràcticament el doble del que van rebre el 1988. El 31 de gener la Generalitat s'ha compromès a fer-se càrrec d'una partida de 24 milions per a obres d'infraestructura als locals del Teatre, a entrar a la Fundació Teatre Lliure-Teatre Públic de Barcelona i oferir al Lliure la coproducció d'un espectacle de la temporada vinent amb el Centre Dramàtic de la Generalitat i un conveni amb TV3 per a emetre els tres espectacles que el Lliure té programats per a aquesta temporada.

Tot i així, Ferran Mascarell, responsable de l'àrea de Cultura de l'Ajuntament, adverteix que «el problema del Lliure no és només financer i puntual, s'han de trobar fórmules a mitjà i llarg termini per a assegurar-ne el futur». I sembla clar que el futur a nivell d'infraestructura passa per deixar el local de Gràcia, l'antiga Cooperativa de La Lleialtat. Fins ara, tot i l'èxit inqüestionable de públic de les produccions del Lliure, els era impossible amortitzar-ne el cost amb una taquilla d'una sala de 300 butaques. La Plaça de Bous de les Arenes primer, la fàbrica de ca l'Aranyó al Poble Nou, després, el Teatre Romea i el Palau de l'Agricultura eren possibles sortides del conflicte.

La ubicació definitiva, una vegada cedida la Plaça de les Arenes a la Fira de Barcelona, serà el Palau de l'Agricultura, al costat del Mercat de les Flors i ben a prop del Teatre Grec. Segons Ferran Mascarell la zona esdevin-

L'acord a què van arribar amb la Generalitat de Catalunya, la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona posa fi a la crisi del Teatre Lliure, però el teatre als Països Catalans continua tenint conflictes.

Pep Solervicens

cions al teatre en català no sovintegen, l'Ajuntament de Ciutat de Mallorca té previst reconvertir un Cinema del Passeig de Mallorca en teatre municipal, cap a l'octubre d'aquest any podria inaugurar-se i tindria una capacitat de 250 a 300 persones.

Tot i així, els actors tant de Mallorca com del Principat asseguren que se segueixen necessitant moltes dosis de bona fe i de voluntarisme per tirar endavant projectes. Una producció pot ser un èxit, estar força temps en car-

Segons Ferran Mascarell, el problema del Lliure no és només financer i puntual.

drà «el nucli teatral més important del país», de moment ja han projectat batejar la plaça que formen el Mercat de les Flors i el Palau de l'Agricultura com a plaça de Margarida Xirgu.

Cal no oblidar que el Mercat de les Flors és l'únic teatre de propietat municipal i que la ubicació del Lliure al seu costat aportarà necessàriament públic al Mercat. La Diputació pagarà part de les despeses de condicionament del Palau de l'Agricultura que actualment, i en paraules de Fabià Puigserver, «està fet pols».

A les Illes, on només hi ha un teatre institucional, el Teatre Principal, dependent del Consell i on les subven-

tell i omplir, però que a pesar de tot no en surtin els comptes.

I així les coses, els clàssics catalans continuen sense passejar-se pels escenaris si no és reconvertits en musicals, és el cas de *Mar i cel* de Guimerà —100.000 espectadors, 3 mesos— o en espectacles satírics: l'abril-maig d'aquest any el Centre Dramàtic presentarà un recull d'obres de Rusinol sota el títol genèric «Duros a quatre pessetes».

Sobre els fantasmes del Lliure sortosament Joan Manuel Serrat no en podrà fer cap cançó, però el teatre català continua tenint els seus propis fantasmes. □